"MÜSLÜMANLAR" dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

Sayı
7
2015

KUR'ÂN DOSTLUĞUMUZ devam etsin

Ömer ÇELİK

Sevgili çocuklar,

Öncelikle sizi tebrik ediyorum. Gözlerinizden öpüyorum.

Neden mi, diyeceksiniz?

Çünkü siz yaz tatilinizde camileri dolduruyorsunuz. Aslında tatil yapmak sizin en doğal hakkınız. Doya doya oynamak ve eğlenmek de öyle. Ama siz tatilinizden fedakarlık yapıyorsunuz. Oyun eğlenceden zaman ayırıyorsunuz. Camiye gidiyor, Kur'an öğreniyorsunuz. Abdesti ve namazı öğrendiniz. Dinimizin güzelliklerini öğrendiniz.

Temiz olmayı, dürüst olmayı, güzel ahlaklı olmayı öğrendiniz. Hayatınıza yepyeni güzellikler kattınız. Bambaşka güzel duygular yaşadınız.

Camide abilerin, amcaların, dedelerin arasında, arkasında saf tuttunuz. Onlarla birlikte ayakta durup el bağladınız. Rükûya eğildiniz, secdeye kapandınız. Belki alışıncaya kadar bazı acemilikleriniz oldu. Namaz kılarken sağa sola baktınız. Duruşunuz safa uygun mu, değil mi diye heyecanla ileri geri kıvrıldığınız oldu. Bazen arkadaşınızı uyarmak için konuşmak istediğiniz oldu. Bazen güldüğünüz, gülüştüğünüz oldu.

Bazen de camide kendini bilmezlerin zılgıtını yediğiniz oldu. Ama hepsinden, sizin o tertemiz gönül dünyanızda tatlı hatıralar kaldı.

Sevgili yavrular!

Siz bu yaz, Rabbinizi tanıyacaksınız. O'nun sevgisini gönlünüze yazın. O'nun kitabını tanıyın. Onu dilinize, kalbinize yazın. Peygamberimizi tanıyın. Onun sevgisini, saygısını ruhunuza kazıyın. Bir daha silinmeyecek

sağlamlıkta. Bir daha unutulmayacak derinlikte...

Elif, bâ'yı öğrenmiş, kelimeleri sökmüş, Kur'an'ı okumaya adım atmıştınız. Yüce Kitabımızın her sayfasını açtıkça oradaki ayetler, kelimeler adeta size tebessüm etmeye başlamıştı. Büyük bir istekle sayfaya yöneliyor, oradaki kelimeleri hece hece okuyordunuz. Okudukça tarfi imkansız bir zevk kalbinizi dolduruyordu. Okudukça okuyasınız geliyordu. Adeta bütün sayfaları içesiniz, yutasınız geliyordu. Bu, Rabbimizin kitabını öğrenmek isteyene verdiği bir mükafattır. Direk kalbe ve ruha verilen ilahî mükafat...

Değerli yavrular!

Bu öğrendiğiniz şeyler, öyle öğrenilip unutulacak türden bilgiler değildir. Bunlar, havaya, suya duyduğumuz ihtiyaç kadar bizim için hayati olan bilgilerdir.

Dolayısıyla okudum, unuttum yok. Bu öğrendiklerimizi hiçbir zaman, ama hiçbir zaman unutmayacağız. Unutmamak için de bunlarla ilgimizi devam ettireceğiz:

Namazı öğrendik, onu kılmaya devam edeceğiz.

Kur'an'ı öğrendik, onu her gün bir sayfa, iki, sayfa... okumaya devam edeceğiz.

Öğrendiğimiz diğer güzellikleri uygulayarak hayatımıza yerleştireceğiz. Her türlü güzelliği alışkanlık haline getirmeye çalışacağız. Böyle yaparsak emeğimiz boşa gitmez. Rabbimizle, Peygamberimizle ve Kur'an'la dostluğumuz devam eder. Şunu unutmayın ki, bizim için Allah'tan, Peygamber'den ve Kur'an'dan daha güzel dost yoktur.

YALNIZ DERVİŞ

HAYREDDİN EKMEN

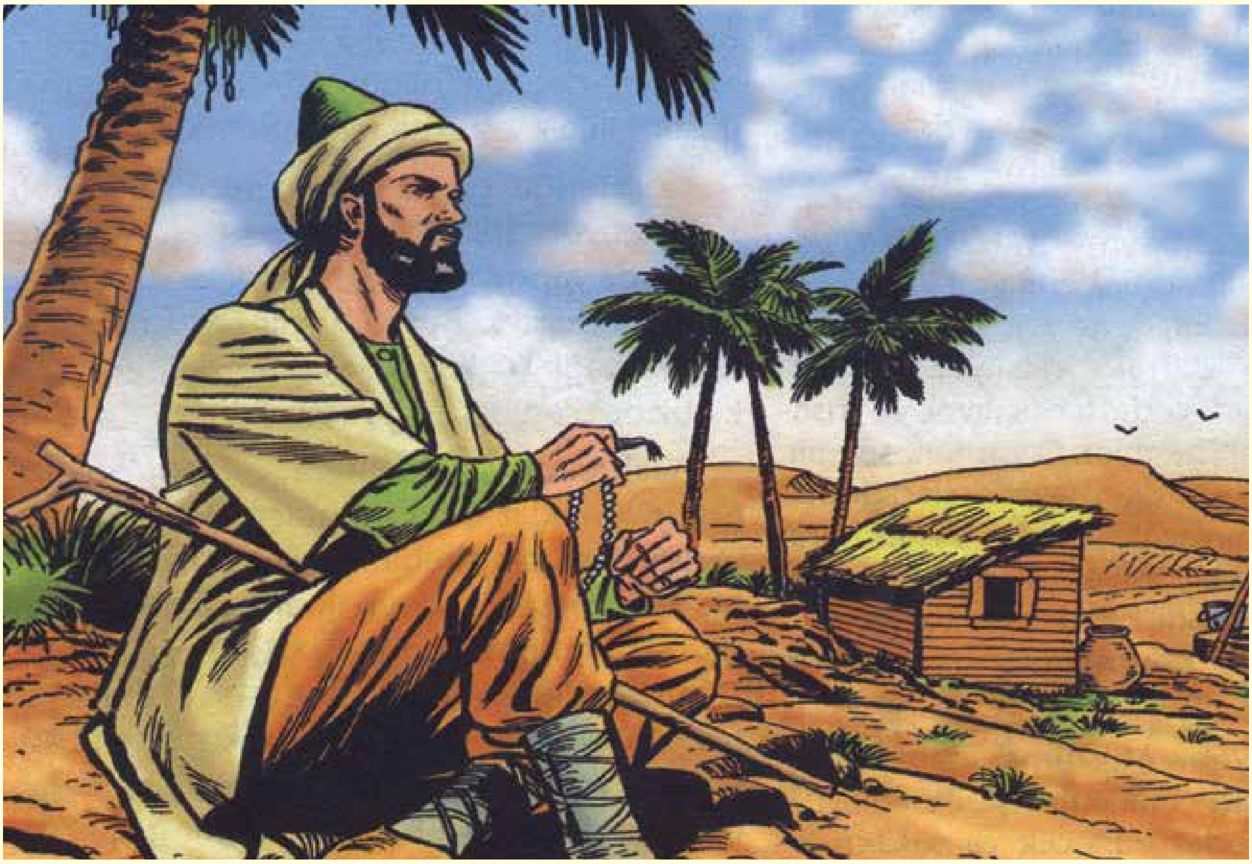

Zamanın birinde yalnız yaşayan bir derviş vardı. Bu derviş insanlardan uzak bir sahranın köşesinde küçücük kulübesinde yaşıyor, insanların içine pek karışmıyordu. Dünyaya gönül bağlamayan derviş günlerini taat, ibadet, zikir ve dua ile geçiriyordu. Rabbiyle baş başa kalmanın manevi huzurunu yaşıyor, haline şükrediyordu.

Bir gün o beldenin sultanı maiyetiyle beraber dervişin yaşadığı sahradan geçiyordu. Sultan, bir ağacın, altında yalnız başına oturan dervişi fark etti: "Issız sahrada tek başına yaşayan bir adam! Garip!" diye düşündü. Kimin nesidir, bir anlayalım, hele..

Derviş, kendi halinde oturduğu yerden etrafı tefekkürle seyredip Allahı zikretmekle meşgul idi. Sultan dervişin yanından geçti. Fakat derviş başını kaldırıp sultana iltifat etmedi, onunla ilgilenmedi. Zikrine devam etti. Padişah buna kızdı. "Hürmet için ayağa kalkmadı, yüzüme bile bakmadı!.." diye düşündü.

Padişahın öfkelendiğini fark eden veziri dervişe yaklaşarak böyle hareket etmesinin sebebini sordu.

Yeryüzünün padişahı yanından geçti. Niçin ona hürmet göstermedin? diye sordu.

- Neden ayağa kalkmadın?

Derviş, vezire beklemediği bir cevap verdi:

- Padişaha söyle de kim kendisinden dünyalık, nimet umuyorsa, hürmeti ondan beklesin!.. Şunu da bilsin ki, padişahlar halkını koruma içindir. Halk padişaha boyun eğmek için değil!.. Padişah, fakirin koruyucusu olmalıdır. Koyun, çoban için değildir. Fakat çoban koyun içindir.

Sultan, dervişin bu sözlerini beğendi. Ona bir ihsanda bulunmak istedi. Yanına yaklaştı:

- Ey derviş, benden bir şey iste!

- Bir daha beni rahatsız etmemenizi istiyorum. Başka da bir şey istemiyorum!..

- Öyleyse bana nasihat et!

- Şimdi elinde nimet varken düşün! Bu devlet de, saltanat da elden ele geçip gidecektir.

Dünyanın sultanı, dünyaya yüz vermeyen bir dervişten en güzel dersini almıştı. Dervişe teşekkür ederek oradan ayrıldı.

"Dünya ile ahiret, Doğu ile Batı gibidir. Birine yaklaşan, diğerinden uzaklaşır". (Hazreti Ali r.a.)

YENİ ÖĞRENCİ

Hikâye

Sami, soluk soluğa içeriye girdi, arka çantasını çıkarırken:

- Anne, bugün okulda çok ilginç bir şey oldu! dedi.

- Ne oldu, çocuğum? Anlat bakalım!

- Tam matematik dersine girmiştik. Bir ara kapı çalındı. İçeriye müdür bey ve bir erkek girdiler. Ama bu daha bir şey değil. Erkeğin sırtında da bir kız çocuğu vardı. "Acaba nesi var?" diye bakakaldık.

Müdür bey sınıfı selâmladı ve:

- Sizin en çalışkan ve disiplinli sınıf olduğunuzu biliyorum. Onun için yanınıza yeni bir arkadaş getiriyorum. O, bugüne kadar evde ders görmüş, fakat sizin gibi arkadaşları olmasını, sınıfta öğretmenden ders dinlemeyi çok istediği için babasından rica etmiş: "Baba, beni okula götür! Ben de arkadaşlarımla birlikte olmak istiyorum!" demiş. İşte, babası da alıp okulumuza getirdi. Ben de ona sizin sınıfınızı tavsiye ettim. Onu yanınıza alın. Kendisinin ne kadar çalışkan bir kızçağız olduğunu göreceksiniz!

Sınıfımızın ön sıralarından birinde zaten yer vardı. Müdür bey kızçağızın babasına sırayı göstererek:

- Şuraya otursun! dedi.

Adam, yavaşça kızçağızı sırtından indirdi ve sıraya oturttu.

- Evet, baba! dedi kızçağız.

Sonra müdür bey ve kızçağızın babası sınıftan çıkıp gittiler. Biz derse devam ettik. Kızçağız, çantasından defterini, tükenmezini çıkardı ve bizim gibi problemleri yazmaya başladı. Biz çok şaştık.

"Demek ki, hem yazmayı, hem de hesap yapmayı biliyor!" dedik.

Dersin sonuna doğru öğretmen bize bir problem sordu. Sınıf çıt kesildi. Güya o saat bu gibi problemleri çözmeyi öğrenmiştik. Çok geçmeden yeni öğrenci el kaldırdı ve:

- Ben söyleyeyim, öğretmenim! dedi.

Bilmişti. Öğretmen kendisini takdir etti:

- Bravo! dedi. Doğru söyledin!

- Biz yeniden şaşıp kaldık. Sınıfın birincisi olan birkaç arkadaş bir birimize bakıştık: "Galiba bizden çalışkan çıkacak!" Vallahi, anneciğim, o kızçağız bu haliyle bizden daha çalışkan çıkarsa vay bizim halimize! O, yere basamıyor, yürüyemiyor ama hepimizden çok biliyor! Şaştık kendisine!

Dersler bittikten sonra zil çalınca babası tekrar geldi. Kızçağızı sırtına aldı.

- Yoruldun mu, kızım? diye sordu.

- Hayır, baba. Dersler çok ilginç geçti. Sınıfta çok iyi arkadaşlar var. Kimilerinin adlarını bile belledim: Nermin, Filiz, Nesrin, Ayşe, Halil...

Sonra babası kızçağızı sırtına aldı ve odadan çıktılar.

- Ama, anne, sahiden bu kız bizi geçecek mi?

- Geçebilir! Anladığım kadarıyla o evde yalnız çalışıyormuş. Düşün bir kere: Yalnız oturuyor, derslerini okuyor, öğreniyor, anlatıyormuş. Sonra problemlerini çözüyormuş. İnanırım ki, sınıfınıza yeni, alâcı bir kız gelmiş. Öyle ki, sıkı durun, birinciliği elden kaçırmayın! Yalnız başına çalışmaya alışmış öğrenciler çok başarılı olurlar!

- Ben de öyle diyorum, anne! Allah bize el ayak, göz kulak bağışlamışken neden ondan geri kalalım? En iyisi mi onu aramıza alalım, hep beraber çalışalım! Değil mi, anne?

İsmail A. ÇAVUŞEV

Zekiye Çoban

Ramazan Sevincinize Ortağım

Akşamı iple çekiyorum. Hava nasıl da sıcak. Gözlerimi güneşten ayırmıyorum. Ha gitti, ha gidecek! Bu hâlimize alınmasa bari. Yok, yok! Sadece ben değilim akşamı bekleyen. Sokaklarda, caddelerde, evlerinde, iş yerlerinde iftarı bekleyen binlerce insan var. Yüzlerinde Ramazan ışıltısı, içlerine sığmayan heyecan, her yeri saran bu hoş telaş. Ne güzel görünüyor her şey.

On bir ayın sultanı, iyi ki geldi. Yine şehirleri, beldeleri, rahmetle, bereketle süsledi. Ta günler öncesinden yürekleri şenlendirdi.

Yaz sıcağından yorgun yorgun evlerine dönenleri gıptayla izliyorum. Kolay değil! Bu sıcakta daha çok sabır istiyor oruç! Ama birazdan sofralarda hazır bekleyen serin sular, bütün hararetlerini alacak. Bütün yorgunluklar unutulacak. Orucun eşsiz tadı damaklarda kalacak.

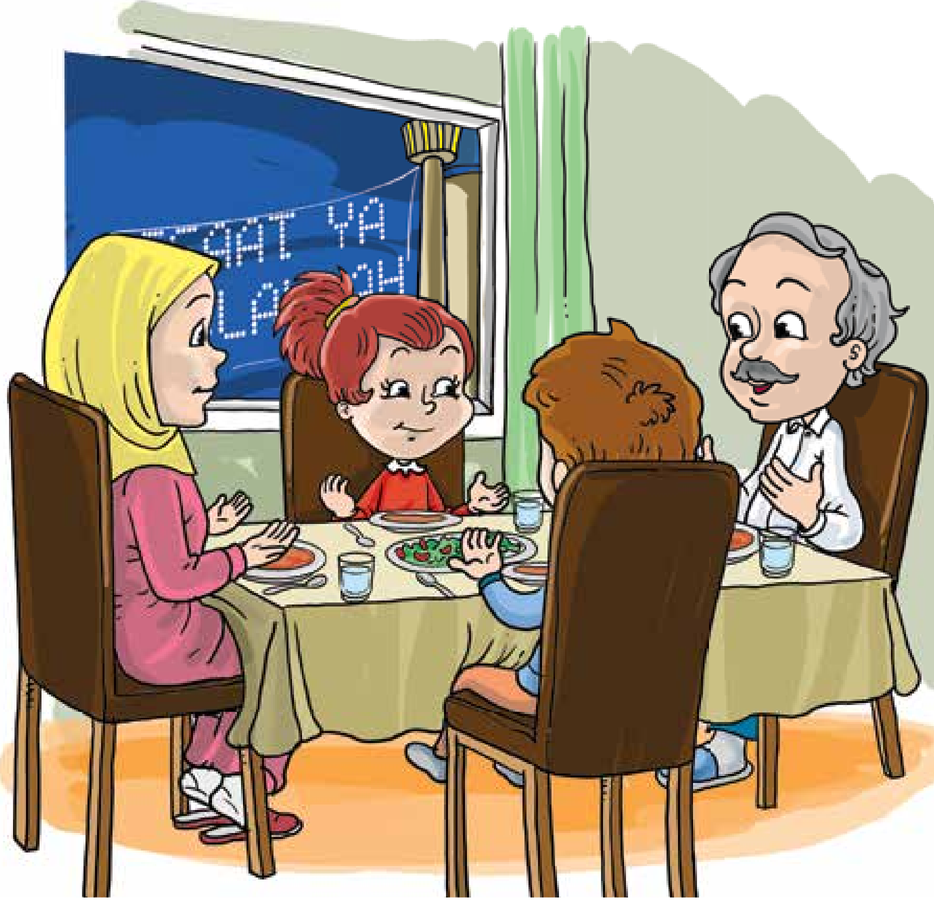

Çocuklarına iftarlık alan babaları görünce, oruçlu çocukların sevincini düşünüyorum. Susuz çiçeklerin suya kanıp canlanmaları gibi, onlar da iftar sonrası yerlerinde duramazlar artık. Ne mutlu, bugün ilk orucu tutuyorlar! Allah için yemekten, içmekten, kötü hareketten uzak duruyorlar.

Kimileri nerdeyse bütün çarşıyı eve götürmek istiyor. Ellerindeki poşetleri zar zor taşıyor. Daha da ne alsam,

diye sağa sola göz gezdiriyor. Aç olan doymam sanmış. Gülümsemeden edemiyorum. Kimi gençler, yol boyunca "Suuu, suuu!" diye iç geçiriyor.

" Yalnızca su istiyorum."

"Yemekte gözüm yok!"

"Buz gibi serin suuu!"

Bu saatte anneler sofraları hazırlama telaşındalar. Mis gibi yemeklerden komşulara da ikram ederler. Sevgiler kalplere sığmaz, yayılır dört bir yana. İnsanlar, meleklerle yarışır.

Bir, üç, beş derken sonunda saat sekiz oldu. Güneş ışıklarını toplayıp giderken bana bakıp gülümsedi. Haydi, gözünüz aydın der gibi. Güle güle güneş. Hoş geldin, akşam! Hoş geldin, iftar!

Akşam ezanının ardından koca şehir, sessizlik elbisesini giydi. Oruçluların duası gökleri kaplıyor. Yollarda, geç kalmış tek tük insanların ritimli ayak sesleri.

İftar! Açıldı sofralar! İnşallah, kabul oldu oruçlar. Çoğaldıkça çoğaldı dualar.

Teravih saati ne çabuk geldi. Yollar, camiler, çoluk çocuk-genç yaşlı herkese kucak açmış. Teravih coşkusu, her yanı kaplamış.

İşte küçük bir çocuk ve babası.

Sevinçle yürüyorlar.

Çocuk durup; "Baksana baba!" diyor.

- Camide ne güzel ışıklı bir yazı!
- Ona "mahya" denir oğlum!
- Çok güzeeel! "Şefaat ya Rasûlallah" yazıyor.

İki minarenin arasından hayran hayran onlara bakıyorum. Çocuk, camiye girene kadar gözlerini benden ayırmıyor. Ramazan sevincinize ortağım, diyorum. Sesimi duymuyorlar. Neşeyle ışıl ışıl yanıyorum. Ramazan, bütün güzelliğiyle sürüyor.

resimli Bulmaca

Sürekli soru okumaktan sıkılmışsınızdır. Bu sefer de sorular yerine resimlerle anlattık bulmacada istenenleri. Haydi, resimlere göre çözün bulmacayı!

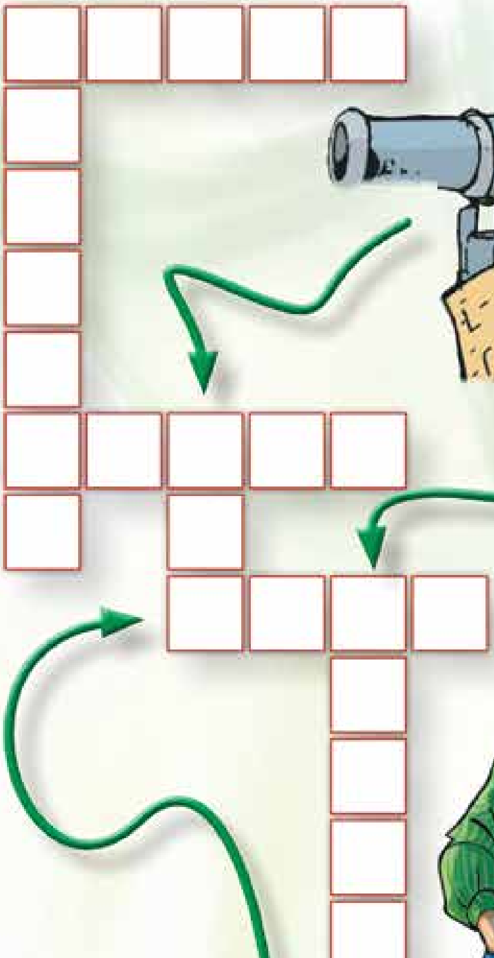

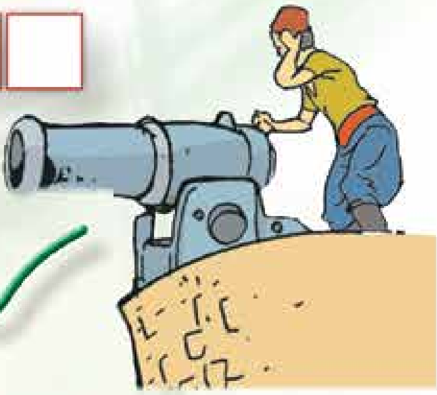

НАМЕРЕТЕ 7-ТЕ РАЗЛИКИ

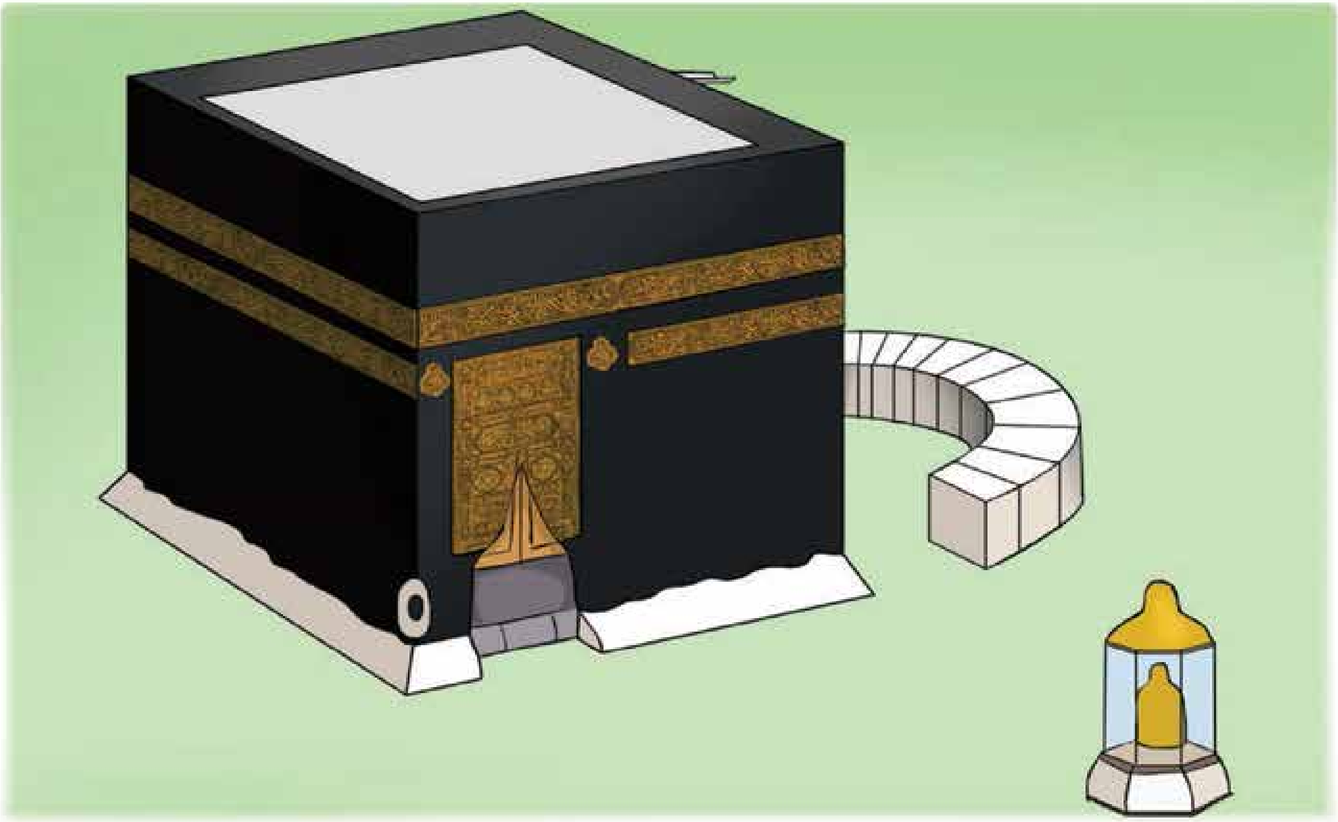

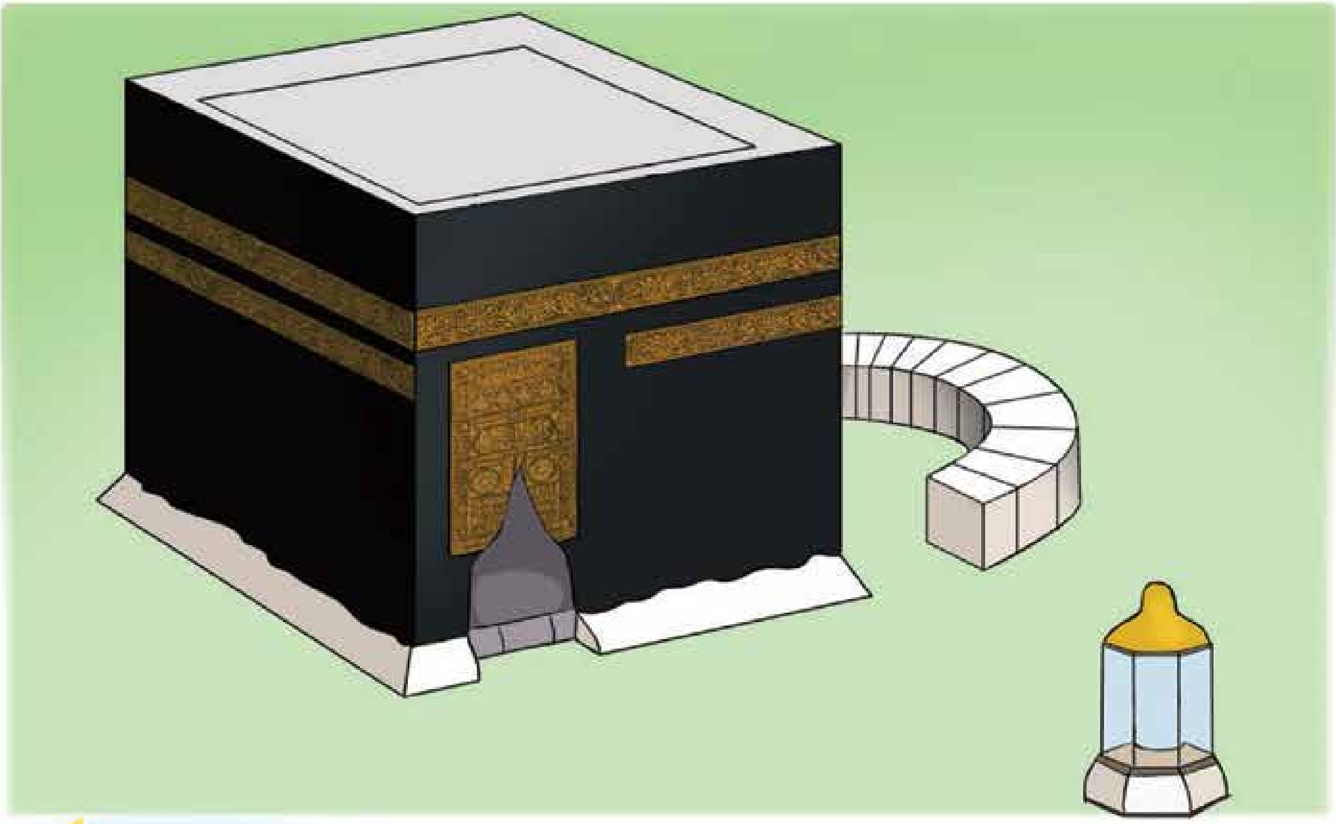

които ни повеляват да пазим чистота.

В ежедневието си нашият Пейгамбер бил особено строг по отношение на чистотата си. Неговите зъби винаги блестели от чистота, а дрехите му винаги били чисти и неопетнени.

Той никога не се явявал сред хората преди да си оправи косите. Същевременно никога не ядял неща, които чрез миризмата си можели да обезпокоят околните. Затова обичал да употребява и приятни благоухания.

А когато тръгвал на джамия бил особено взискателен по отношение на чистотата си.

Под чистота ние трябва да разбираме чистотата на нашите домове, градини, дворове и всичко, което ни заобикаля. Чисти трябва да бъдем и по отношение на облеклото и поведението си.

Чистотата означава да бъдем добронамерени във всяко наше действие, всеки наш разговор и всяка наша постъпка.

Ето защо чистотата трябва да бъде неизменен наш принцип през целия ни живот. Трябва да се грижим за чистотата на облеклото, косите, краката и обувките си. И никога да не забравяме вътрешната, духовната си чистота.

Затова всеки път след хранене трябва да си измиваме зъбите. Та нали най-добрите край нас са именно най-чистите, с най-добър характер и които никога не си позволяват да лъжат, а винаги говорят само истината и постъпват честно. Да, именно те са най-добрите сред хората. Затова нека техният начин на живот и поведение да бъдат пример за нас.

Чистотата започва с нас, продължава в дома и на работното ни място, слиза на улицата и се отразява в цялото общество. Защото чистотата е израз на цивилизоваността ни. Със своето старание да бъдат чисти всякога и навсякъде, хората допринасят за издигане уважението към своето общество.

Затова на всички ви пожелавам да бъдете чистоплътни, щастливи, за да постигнете благополучие в живота си.

Islyamat ni uchi da

БЪДЕМ ЧИСТИ

Ислямът е изграден върху изискванията за чистота. Всеки мюсюлманин трябва винаги да бъде чист и спретнат.

Чистите хора ги обича, както Аллах, така и другите хора. В Свещения Коран, Всевишният Аллах повелява следното: „Наистина Аллах обича каещите се и обича пречистващите се."

А за да бъдем сред тях, ние трябва да спазваме стриктно личната си хигиена и чистота. Нашият Пейгамбер ни учи: „Чистота съставлява половината от вярата". С тези думи той е искал да изтъкне значението, което нашата религия отдава на чистотата.

Ние, мюсюлманите, кланяме пет пъти намаз в денонощието. А когато ги изпълняваме всичко около нас и по нас трябва да бъде чисто и спретнато.

Чистотата е богатство затова нашият Пейгамбер ни учи: „Съблюдавайте чистотата, за да може Аллах да ви възнагради пребогато".

Чистотата означава да се изчистим от всякакви нечистотии. Същевременно ние трябва да съблюдаваме не само външната си чистота, а да бъдем чисти душевно.

Всеки човек се отвръща от нечистоплътните и грозните постъпки. Нашата религия ни учи да бъдем внимателни и възпитани; да постъпваме културно и прилично по улиците и превозните средства, да не мразим хората около нас, да говорим само прилични неща и да мислим винаги доброто на другите. Чистотата заема едно от първите места в повелите на Аллах, изпратени на нашия Пейгамбер. Всевишният Аллах повелява следното в Свещения Коран:

"И твоя Господар възвеличавай, и дрехите си почиствай,

„... Той иска да ви очисти от всякакви мръсотии и да замогнете, за да Му се отблагодарите".

„Наистина Аллах обича каещите се и обича пречистващите се."

В свещената ни Книга Коран-и Керим има още много айети,

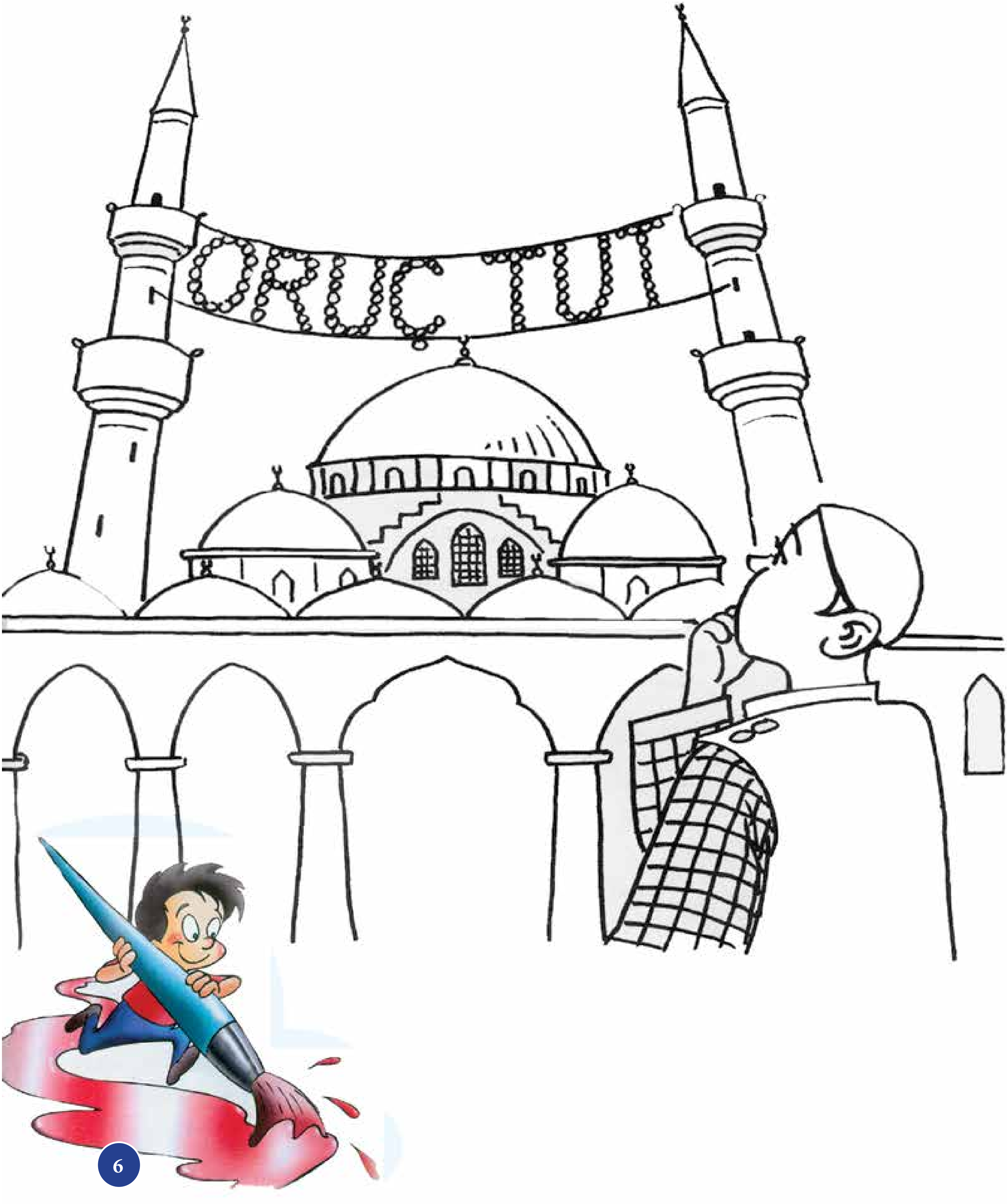
ORUÇ TUT

КАКВО БИ СТАНАЛО С МЕНЕ?

Веднъж Насреддин Ходжа както си вървял се изморил и седнал под едно орехово дърво край пътя да си почине. После се излегнал и като видял дребните орехчета по клоните, си рекъл: "О, Аллах мой! Ти нямаш равен на Себе Си по мощ и воля, но защо на едни тънки ластуни се раждат едри тикви, а на това голямо дърво Си окачил такива мънички орехчета! Що за работа е това! – си мислел той и неусетно заспал.

Изведнъж едно орехче се откъснало от клона, тупнало право на челото на Ходжата и му направил малка бубунка. Той се събудил и опипал челото си: О, Аллах мой! Ти най-добре Си знаеш работата! Ами ако онези тикви бяха окачени на това дърво, какво ли щеше да стане сега с мене?

КОГАТО СИ ИЗГУБИЛ МАГАРЕТО

Веднъж Насреддин Ходжа си изгубил магарето и другарите му много се натъжили. Всички заедно се заели да търсят горкото животно. Докато те търсели, Ходжата се разхождал между тях и само повтарял: Слава на Аллах! Хиляди благодарности на Аллах!..

По едно време един от приятелите му не можал да се стърпи:

- Ходжа ефенди, на нас ни е мъчно, че го няма магарето ти и го търсим под дърво и камък, а ти едва ли не се радваш и само повтаряш: Слава на Аллах! Хиляди благодарности!.. Какво става?

Тогава Насреддин Ходжа му рекъл:
- Аз не се радвам, че се изгуби магарето ми, а се радвам, че не съм бил на него! Иначе ето вече четвърти ден и мене щяхте да ме търсите!

интересува от тях и споменавал само името на Аллах.

Султанът минал покрай дервиша, но той не го забелязал и продължавал своята молитва. Владетелят много се ядосал, че не го забелязал и не му оказал почести. „Дори не стана да ми се поклони! Нито пък ме погледна в лицето!" - си помислил той.

Везирът му, който забелязал, това се приближил до дервиша и го попитал защо е постъпил така.

- Покрай теб мина владетелят на тези земи. Защо не му оказа почести? Защо не стана да го поздравиш?

Дервишът му отговорил:

- Кажи на султана почести да очаква от онези хора, които чакат блага от него. Освен това нека да знае, че владетелите са за да защитят народа, а не народът да му се кланя. Той трябва да бъде пазител на бедните хора. Да знае, че овцете не ги държат заради овчаря, а овчаря назначават заради овцете!

Този отговор на дервиша много се понравил на султана. И той решил да го възнагради. Приближил се до дервиша и му рекъл:

- О, дервиш! Помоли ме за нещо!

- Бих ви помолил да не ме безпокоите друг път. Нищо друго не ви искам!

- Тогава посъветвай ме нещо!

- Ще те посъветвам следното: Сега, когато притежаваш власт, да знаеш, че тази власт и тази държава са преходни. Днес ти си на върха, утре друг ще бъде!»

Така владетелят получил найдобрия съвет от дервиша, за което му благодарил сърдечно и се отдалечил оттам.

„Този свят и отвъдния са като изтока и запада. Когато се приближиш до единия, отдалечаваш се от другия!» /Хз. Али/

САМОТНИЯТ ДЕРВИШ

Хайреддин
ЕКМЕН

Живял едно време един самотен дервиш в своята колибка далеч от хорските погледи, на края на една пустиня. Обърнал гръб на световните грижи, той се бил отдал само на молитви и ибадети и не се бъркал в хорските дела. Живеел със своята вяра в Аллах и благодарял на положението си.

Един ден владетелят на тези земи със своята свита минавал през пустинята, където живеел дервишът. Тогава той забелязал самотния дервиш, който седял в сянката на едно дърво и размишлявал.

„Там виждам самотен човек! Чудно нещо!“ - си рекъл владетелят. Кой ли е? Какъв ли е? Нека да узнаем!“

Дервишът седял на сянката и наблюдавал околността, без да се

към Него да бъде вечно, за да не Го забравяте никога!

Вие вече знаете що е „елиф“, „ба“, можете да разчитате думите, направихте първите крачки в четенето на Корана. Която и страница да разгърнете от Великата ни Книга, там айетите все едно ви се усмихват! С голямо желание вие се насочвахте към все нови и нови страници и сричахте думите там. И колкото повече четяхте, толкова повече се увличахте. Идеше ви да глътнете цели страници. Това е голямата награда, с която Аллах награждава всеки, който реши да научи Книгата Му. Награда, която се вписва направо в сърцето и душата.

Скъпи деца!

Всички тези неща, които научихте, не са неща, които днес сте научили, утре ще ги забравите. Това са знания, които са необходими като въздуха и водата за всеки човек. Следователно при тях няма „четох, но съм ги забравил“. Това, което сте научили никога и при никакви условия няма да го забравите. А за това ще продължавате да се интересувате от тях.

Научихте се как се кланя намаз. Ще продължавате да извършвате намаз. Научихте се да четете Корана. Затова всеки ден ще четете по една две страници.

И всичко, което научихте трябва да се стараете да го превърнете в навици. Именно тогава ще видите, че те не са напразни и вие не напразно сте се старали. Така ще продължи дружбата ви с нашия Създател, с Пейгамбера ни и с Корана. И никога не забравяйте, че за вас няма по-скъпи приятели от Аллах, Пейгамбера ни и Корана!

НЕКА ДА Е ВЕЧНА

ДРУЖБАТА НИ С КОРАНА

Омер ЧЕЛИК

Мили деца, преди всичко искам да ви честитя. Целувам ви сърдечно! Знаете ли защо?

Защото през лятната ваканция вие изпълвате джамията. А всъщност ваканцията ви е дадена за почивка. Да играете, да се забавлявате на воля и до насита. Но вие постъпвате саможертвено, отделяте време от игрите и забавленията, посещавате джамията. Досега научихте що е абдест и намаз. Научихте красотите на религията ни. Разбрахте какво означава да бъдете чисти, спретнати, правдиви и с добро поведение. Запознахте се с нови, прекрасни неща. Изживяхте други чувства.

Вие заставахте вредом до възрастните в джамията, изпълвахте редиците при намаз. С тях се навеждахте в рукю и седжде. Може да сте допускали грешки докато свикнете. Да гледате наляво или надясно когато изпълнявате намазите. Сигурно сте местили краката си напред или назад докато се изравните с чичковците и дядовците. Може би по някое време ви се искало гласно да предупредите другарчето си до вас. Може дори да ви е било до смях, а друг път някой възрастен чичко да ви е обиждал. Но от всичко това вие сте запазили най-добри спомени.

Това лято вие ще се запознаете с нашия Създател. Нека Неговата любов остави дълбоки следи в сърцата ви. Ще се запознаете с Неговата Книга. Запомнете словата в нея. Запознайте се с Пейгамбера ни. Нека любовта и уважението ви

Безплатно детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой 7 2015